

Toegegeven: vroeger hield ik van die blije bliepjes.

Ik hield van het vertrouwen dat supermarkten me schonken: scan maar zelf je producten in, je kunt het, we geloven in jou - we weten dat je een eerbaar mens bent, iemand die ons niet zal bestellen. En ik hield van de tijdswinst. Niet zuchtend aanschuiven in de rijen, niet knarsetandend toekijken hoe de klant voor je sukkelt met kleingeld, niet stressvol je opgehoopte boodschappen bijeen grabbelen aan het eind van de band terwijl de kassajuffrouw verveeld kauwgum kauwt en wacht tot je eindelijk kan betalen.

Neen, enkel ik en de selfscan. Een vrolijke machine die je toelachte, die geduldig wachtte tot je je stukje gember had afgewogen op de weegschaal, die zonder aandringen vroeg of je stickers wilde of smurfen spaarde. Die een ticket uitspuwde waarmee je zonder enig menselijk contact via een automatisch poortje de winkel kon verlaten.

Zeker, er kwam weleens iemand controleren of je niet stiekem, per ongeluk, een rood pepertje langs de machine had gesmokkeld, en of je wel oud genoeg was om een fles cava te kopen, maar verder werd je met rust gelaten. Je was het perfecte radertje geworden in een kapitalistisch systeem: naamloos, stemloos, een anoniem cyborgje dat met kraanarmpjes de arbeidskost naar beneden haalt.

Je was geen mens meer. Je bestond enkel uit je klantenkaart, enkel uit je bankkaart. Je was een pasje geworden.

Dat veranderde met de lockdowns. Plots was ik niet meer zo tuk op mensenmassa's, op de akelig lege straten, op de lange rijen voor de supermarkten, met die eenzame kloven tussen elke klant. De stilte begon te wegen. Het gebrek aan geluid was overdonderend.

Dus trok ik terug naar onze buurtsuper, hier net om de hoek. Duurder, akkoord, maar dat maakte jij goed, juffrouw Spar. En dat deed je op de meest eenvoudige wijze: door me aan te spreken, door te vragen hoe het met me gaat, hoe het met mijn lief gaat, want je ziet haar zo zelden, ze werkt ongetwijfeld hard en doe haar alsjeblieft veel groeten van me.

Aanvankelijk stond ik met mijn gemaskerde mond vol tanden. Ik ben niet zo aanspreekbaar. Dat ligt aan mijn fysiek, mijn grote gestalte, mijn zwarte outfit, mijn norske blik - mijn zelfgekozen harnas waar jij, juffrouw Spar, zo makkelijk gaatjes in prikte. Gewoon, door vriendelijk te zijn. Slim ook om het gesprek om te leiden via mijn vriendin; meestal beschouw ik zwijzaamheid als een deugd, maar als het over mijn geliefde gaat, kan ik moeilijk zwijgen. Het volle hart, de overlopende mond, weet u wel.

En het mirakel geschiedde. Ik begon praatjes te maken aan de kassa. Ik begon, terwijl ik een zak kattenbrokjes in mijn mandje propte, te babbelen met jou, juffrouw Spar. Over het weer, over de mogelijkheid van een barbecue, over de werken in de straat, over het feit dat jij toch meer een hondmens bent.

Je sloop ons leven binnen. Wie nu van de buurtsuper terugkomt, brengt de ander de groeten over van juffrouw Spar. We hebben er een vriendin bij, een kostbaar goed na tijden waarin iedereen op cel zat.

Je maakt ons weer mens.

En met ons velen. Want jij staat symbool voor die vele naamloze kassiers die de maatschappij draaiende hielden. Niet enkel door ons van toiletpapier te voorzien, maar door met ons te praten, zodat we niet

helemaal in stilte verzanden. Een winkelbezoek werd een uitstap, een reden om buiten te komen, en daar wat vriendelijkheid te sprokkelen. We plukken er nog de vruchten van.

Nu, je heet niet echt juffrouw Spar. De winkel waar je werkt is zelfs geen Spar maar een Carrefour Express maar Spar bekt lekker, en het is handig in onze berichten:

‘Liefste, breng je nog wijn mee van de 🌲? En de groeten aan juffrouw 🌲.’

Maar je weet wie je bent, en je bent met velen - je wordt gekoesterd. Je hebt de wereld een stuk warmer gemaakt in koude, barre dagen. Het woord dank kan nooit groot genoeg zijn.

Ik hoop je snel terug te zien, juffrouw Spar. Afspraak bij de snijbloemen dan?

steun verb(l)ind